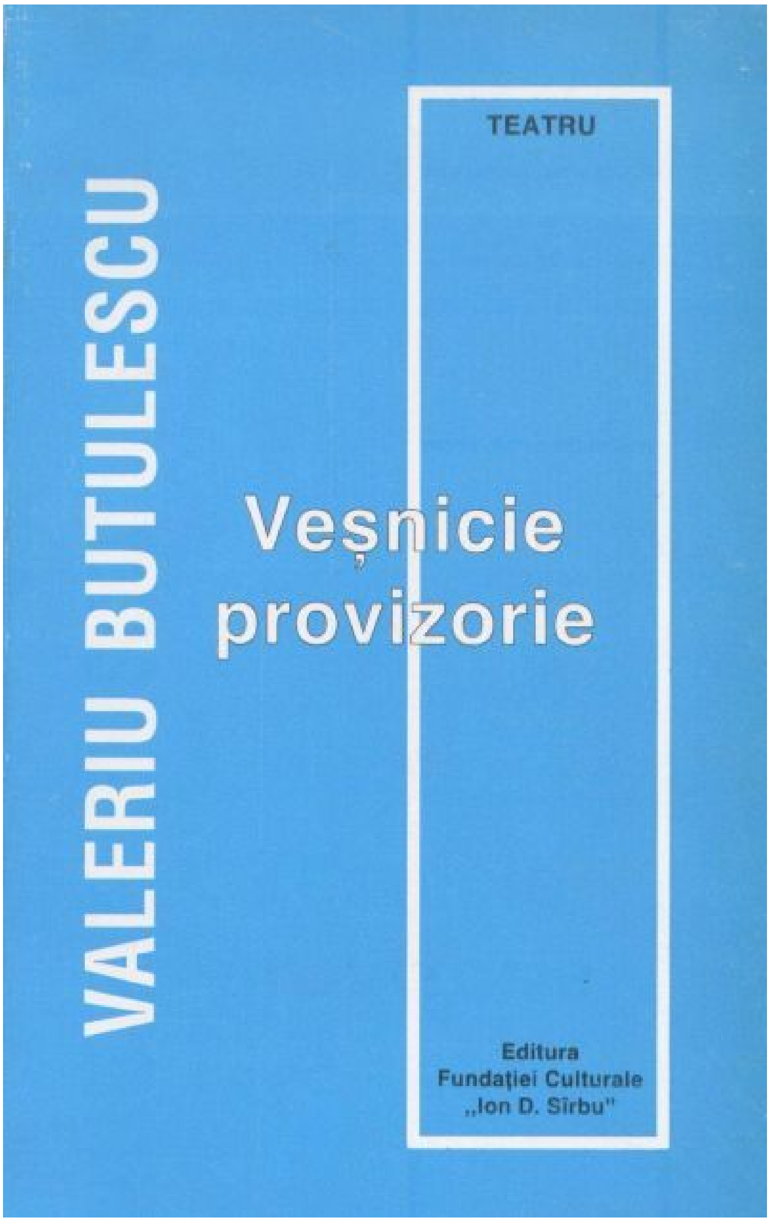
Biblioteca Citatepedia
spațiu virtual găzduit de www.citatepedia.ro

Încredințez această piesă de teatru în format electronic Bibliotecii Citatepedia. Reproducerea sau tipărirea de replici sau fragmente este liberă, cu condiția precizării sursei şi autorului.

Tipărirea integrală sau punerea în scenă a acestor piese se pot face numai cu acordul scris al autorului. Acord care se poate obține mai uşor decât vă imaginați.

Valeriu Butulescu

VALERIU BUTULESCU

VEŞNICIE PROVIZORIE

Dramă în două acte

Personaje

Bătrânul
Bătrâna
Hoțul
Controlorul
Inspectorul
Vecina
Sergentul
Mai multe voci, un dulap, nişte păsărele.

ACTUL I

Scena 1

(Interiorul unei camere extrem de sărăcăcioase. Un dulap, o masă, un pat, două scaune. Pe peretele din spate atârnă trei rame de tablou, fără pânze. Sus, lângă uşă se vede tabloul electric, inclusiv contuarul. În centrul scenei, aşezaţi pe cele două scaune, Bătrânul şi Bătrâna stau la masă. Sunt îmbrăcaţi sărăcăcios, dar curat. Pe peretele lateral, lângă fereastră, atârnă un ceas cu pendulă, care nu funcţionează.)

BĂTRÂNUL (*Citeşte ziarul, cu oarecare greutate*):
Buletin meteorologic...Starea vremurilor...După ploaia de promisiuni electorale cotele apelor râurilor au crescut simţitor şi odată cu ele a crescut şi nivelul de trai...
BĂTRÂNA: Aşadar, toate sunt în creştere. Mă simt mai tânără cu douăzeci de ani.
BĂTRÂNUL: (*Pune ziarul pe masă*): Nivelul de trai e ca o masă încărcată cu farfurii, care se tot ridică. Noi cei mici nu mai ajungem cu lingurile la ele.
BĂTRÂNA: Dacă nivelul de trai va continua să crească, foarte curând vom ajunge cu toţii în cer. (*Bătrâna ia o lupă prin care studiază o bucată de hârtie*).
BĂTRÂNUL: În cer ? Acolo trebuie să fie bine. Sfinţii, în marea lor majoritate, s-au strâns în cer. Te uiţi la timbre ?
BĂTRÂNA: Mă uit la cuponul de pensie. Prin lupă, pensia mi se pare mai mare. De ce-o fi aşa frig ? (*Suflă în pumni, tremurând*).
BĂTRÂNUL: N-am mai ieşit de mult pe afară. S-ar putea să fie iarnă.
BĂTRÂNA: Iarnă ?
BATRÂNUL: Da, da! Sigur că e iarnă. Scrie şi în ziar.
BĂTRÂNA: Tu nu te lua după ce scriu ziarele. Iarna calendaristică nu vine decât atunci când caloriferele sunt calde.
BĂTRÂNUL: Uită-te pe fereastră!(*Bătrâna se ridică. Se apropie de fereastră, târându-şi picioarele).*
BĂTRÂNA: E iarnă.
BĂTRÂNUL: Ţi-am spus eu. Nu mint ziarele.
BĂTRÂNA: Trebuie să economisim energia electrică. Să ne ajungă până la primăvară.
BĂTRÂNUL: Oprim contuarul.
BĂTRÂNA: Un patriot adevărat economiseşte energia electrică şi după ce opreşte contuarul.
BĂTRÂNUL: Cu toţii suntem patrioti, de vreme ce avem o patrie. Dă-mi şurubelniţa.
BĂTRÂNA: O chestiune atât de delicată nu se poate reduce doar la patrie şi şurubelniţă. Oprirea contuarului este un act lipsit de moralitate.
BĂTRÂNUL: Ai dreptate. Pur şi simplu o să-l dau jos.(*Se apropie de tabloul electric, se caută prin buzunare. Negăsind nimic, prinde contuarul cu mâinile, îl zgâlţâie de câteva ori, după care îl desprinde de pe tablou. Cu el pe palme se întoarce spre Bătrână*). Uite-l. Parcă e capul sfântului Ioan Botezătorul.

BĂTRÂNA: De ce l-ai dat jos? Anul acesta statul ne-a promis că va plăti jumătate din consumul de energie.
BĂTRÂNUL: Tocmai de aceea. Nu accept ca el să se învârtă fără milă pe banii statului. (*Introduce contuarul în Dulap. Uşa dulapului rămâne întredeschisă*).
BĂTRÂNA: Ce zi o fi azi?
BĂTRÂNUL: E vineri.
BĂTRÂNA: Vrei să spui că ieri a fost joi?
BĂTRÂNUL: Exact. Şi mâine va fi sâmbătă. (*Bătrânul pune cap la cap, încercând să lipească mai multe chiştoace de țigară*).
BĂTRÂNA: Sâmbăta morților.
BĂTRÂNUL: De ce i se spune aşa?
BĂTRÂNA: S-a stabilit prin lege ca oamenii să moară numai sâmbăta.
BĂTRÂNUL: E o măsură foarte înțeleaptă. Dacă mori într-o zi lucrătoare, tulburi procesul de producție. (*Continuă să-şi răsucească o țigară, folosindu-se de manşeta de la ziar*).
BĂTRÂNA: De ce strici ziarul? Ştii că avem un singur ziar.
BĂTRÂNUL: Vreau să fumez. Încerc să pun cap la cap câteva chiştoace. Un bărbat respectabil fumează numai țigări lungi. (*Se uită la ceasul de pe perete, după care îşi aprinde țigara*). E ora patru şi un sfert.
BĂTRÂNA: Patru şi un sfert? E timpul să mă apuc de croşetat.(*Scoate două croşete din sertar şi începe să croşeteze, fără a avea fir*).
BĂTRÂNUL: Ce faci acolo?
BĂTRÂNA: Tricotez.
BĂTRÂNUL: Tricotezi aşa, fără fir?
BĂTRÂNA: Firul s-a terminat. Aşa merge mai repede.
BĂTRÂNUL (*Trage adânc din țigară):* Şi ce dracului tricotezi?
BATRÂNA: Îşi fac nişte ciorapi. Dacă tot spui că e iarnă.
BĂTRÂNUL: Da, e iarnă. (*Se uită iar în ziar*). Aici aşa scrie.
BĂTRÂNA: Ziarul acela e de anul trecut.
BĂTRÂNUL: Şi ce? Anul trecut n-a fost iarnă?
BĂTRÂNA: Eu una cred că ninge din greşeală. Cerul nu poate începe o iarnă, atâta timp cât caloriferele sunt reci.
BĂTRÂNUL: E tare frig. (*Tremură*).
BĂTRÂNA: Nu te nelinişti. Vei avea ciorapi de lână.(*Continuă să croşeteze*).
BĂTRÂNUL (*Devine foarte atent, ducându-şi mâna dreaptă pâlnie la ureche*) : Tu auzi?
(*Se aude un ciripit de rândunele*).
BĂTRÂNA: Aud, cum să nu aud ! Ți-am spus eu că iarna aceasta e ilegală. Ia ascultă cum ciripesc rândunelele !
BĂTRÂNUL: Ele ne aduc informații.
BĂTRÂNA: Primăvara trebuie să fie aproape.
BĂTRÂNUL: Cât de aproape?
BĂTRÂNA (*Se uită la ceasul de pe perete*) : Patru şi un sfert? Cred că e prin Piața Victoriei.
BĂTRÂNUL: Bine, dar ziarul...
BĂTRÂNA: Rândunelele zboară mai repede ca ziarele.
BĂTRÂNUL: Rândunelele sunt nişte păsări cinstite. Dintre toate sufletele ce părăsesc această țară numai ele se întorc înapoi.
BĂTRÂNA: Primăvara...

DULAPUL: O să mai flecăriți mult aşa, nenorociților?
BĂTRÂNUL (*Dezorientat*) : Cine a vorbit?
BĂTRÂNA: Dulapul. Are nervii slabi. Nu-l mai țin balamalele.
DULAPUL: Nervi slabi, ai spus? Voi doi puteți înnebuni şi o scândură, darămite un dulap de haine!
BĂTRÂNA (*Indignată*) : Nemernicul! Iar vorbeşte. L-am primit de zestre de la mama, dar asta nu înseamnă că-i permit orice. Îl vând. Ai luat legătura cu negustorul de vechituri?
DULAPUL: Vechituri, ai? Când voi mergeați la şcoală eu eram încă în mijlocul pădurii. Care din noi e vechitură?
BĂTRÂNA (*Supărată*) : Nu mai suport! Dulapul nostru mă insultă. Închide-l, pentru numele lui Dumnezeu! (*Bătrânul se ridică greu de pe scaun şi se îndreaptă spre Dulap*).
DULAPUL: Într-o zi o să mă revolt şi o să vă arunc afară toate boarfele. Simt că mă sufoc sub lenjeria voastră. Şi măcar dacă... (*Dulapul îşi întrerupe replica, în momentul în care Bătrânul îi închide uşa*).
BĂTRÂNUL: Oare toată lumea are dulapuri aşa obraznice? (*Uşa de la Dulap se deschide, împinsă violent dinspre interior*).
DULAPUL (*Cu o voce indignată*): ...şi măcar de ați tăcea dracului. Pălăvrăgeala voastră e mai dăunătoare decât toți carii şi toate moliile la un loc. Tot timpul vorbiți numai despre anotimpuri. Dacă e iarnă, de ce e iarnă! Şi, de ce ninge dacă e iarnă...
BĂTRÂNA: Ah, câtă răutate poate să zacă într-o mobilă!
DULAPUL: Vă spun pentru ultima dată. Terminați cu trăncăneala! Cerneți-vă ideile! Atâta lume se uită la voi. Sunt oameni serioşi, care şi-au plătit biletele.
BĂTRÂNA: Opreşte-l ! Fă-l să tacă! Nu mă pot concentra. Uite am greşit ciorapul. Am sărit câteva ochiuri.(*Tricotează cu mişcări nervoase*). Închide-l. Închide-l cu cheia.
DULAPUL: Aşa respectați voi libertatea cuvântului? Aş putea să mă plâng la Organizația Mondială a Drept...(*În acel moment Bătrânul închide uşa de la Dulap. O încuie şi ia cheia cu el*).
BĂTRÂNUL (*Către Bătrână*) : Ai dreptate. Dulapul nostru a devenit insuportabil. Unde să pun cheia, să n-o găsească?
BĂTRÂNA: Pune-o în cuiul de la fereastră.
BĂTRÂNUL (*Uitându-se spre Dulap, cu îngrijorare*): Crezi că nu ajunge până acolo?
BĂTRÂNA (*Nervoasă*): E adevărat, ne adăposteşte câteva haine. Dar îşi permite prea multe. Se crede veşnic, pentru că e dat cu lac american.
BĂTRÂNUL: Ce bine ar fi dacă ne-ar lua casa foc. Ne-am scăpa de el.
BĂTRÂNA: Despre ce oameni vorbea? Cine se uită la noi? Cine şi-a cumpărat bilete? (*Se uită spre spectatori*).
BĂTRÂNUL (*Arată cu mâna spre sală*): Casa noastră are un perete de sticlă.
BĂTRÂNA: Ei, şi? N-au decât să se uite! Dacă nu au altceva mai bun de făcut!
BĂTRÂNUL: Ssst! Vorbeşte mai încet, să nu te audă. Nu pricepi că şi-au cumpărat bilete?
BĂTRÂNA: Tu chiar crezi că e iarnă?
BĂTRÂNUL: E iarna, dragă. Uită-te cum ninge. Ninge exact cum scrie în ziare.
BĂTRÂNA: Şi rândunelele?
BĂTRÂNUL: Cred că mi s-a părut.(*În acel moment se aude iar ciripitul rândunelelor. Bătrânul devine atent*). Ia! Se aud iar! Le aud bine, dar cred că mi se pare.

BĂTRÂNA: Ciorapul stâng e gata. Vino să-l încerci! (*Bătrânul se apropie şi încearcă un ciorap imaginar. Şi-l potriveşte îndelung, stând ghemuit pe scaun*). Te strânge cumva?
BĂTRÂNUL: Nu, dimpotrivă. Mi se pare că e cam larg. Şi prea e subţire.
BĂTRÂNA: Mofturosule! Pentru un ciorap mai gros trebuie să ai fire adevărate. Acum o să-ţi mai fac unul.
BĂTRÂNUL: Încă unul, zici?
BĂTRÂNA: Aşa e obiceiul pământului. Să ai doi ciorapi. Ţii minte? Când erai tânăr aveai două picioare.(*Bătrânul îşi studiază cu atenţie picioarele*). Ţi-ai pierdut tu vreun picior în război sau la Revoluţie?
BĂTRÂNUL: Mă gândeam la altceva. Ce folos că am două picioare, dacă nu am decât o singură cizmă?
BĂTRÂNA (*Mirată*): O singură cizmă?
BĂTRÂNUL: Pentru una am avut bani, una am cumpărat. Pentru piciorul stâng.
BĂTRÂNA: Şi cum o să ieşi în lume? Cum o să mergi?
BĂTRÂNUL: Voi călca mereu numai cu stângul. Aşa ne spuneau şi în armată. Cu stângul pe tobă.
BĂTRÂNA: Pe care tobă?
BĂTRÂNUL: De unde să ştiţi voi, muierile, dacă nu faceţi armată!
BĂTRÂNA: Mi se pare o neghiobie. Dacă ţi-ai fi pierdut un picior ar fi fost simplu.
BĂTRÂNUL: Prea târziu. Revoluţia s-a terminat.
BĂTRÂNA: Poate pe la calea ferată.
BĂTRÂNUL: Prea târziu. E patru şi un sfert. A trecut trenul.
BĂTRÂNA: Ştii ce? Eu îţi fac ciorapi pentru ambele picioare. Când vom avea bani, mai cumpărăm o cizmă. Oare încă mai ninge?
BĂTRÂNUL: Vorbeşte mai încet. Dacă te aude, va începe iar tărăboiul.(*Arată spre Dulap*).
BĂTRÂNA: E ciudat. Atâtea lucruri pe care le credeam neînsufleţite au început să vorbească. Mai ales după Revoluţie.
BĂTRÂNUL: Ai dreptate. Ieri am scuturat pe balcon o pătură roşie. Deodată a început să ţipe şi să mă acuze că o persecut pentru vederile ei politice.
BĂTRÂNA: De ce nu m-ai chemat? N-am auzit niciodată cum ţipă o pătură roşie.
BĂTRÂNUL: Nimic deosebit. Are o voce piţigăiată, de secretară răsfăţată.
BĂTRÂNA (*Continuă să croşeteze*): Oricum, nervozitatea acestui dulap este bolnăvicioasă. De ce tocmai el face nazuri? Mă aşteptam să se plângă în primul rând scaunele. Exploatăm scaunele fără milă. Toată ziua stăm cu fundul pe ele.
BĂTRÂNUL: De aceea nu se pot exprima.(*Se aud bătăi puternice în uşă*).
BĂTRÂNA (*Priveşte spre uşă, pe deasupra ochelarilor*): Bate cineva.
BĂTRÂNUL (*Se ridică furios*): Cine dracului bate ? Doar avem sonerie! (*Se îndreaptă spre uşă, o deschide.*) Domnule, n-ai văzut că avem sonerie? (*Trânteşte uşa, după care se întoarce la scaunul său şi începe să răsfoiască ziarul. Sună soneria*).
BĂTRÂNA: Sună cineva.
BĂTRÂNUL: Cine dracului sună? (*Se ridică şi se îndreaptă spre uşă*).
BĂTRÂNA: S-ar putea să fie cel care a bătut mai înainte.
BĂTRÂNUL (*Se opreşte în faţa uşii*): Cine-i acolo?
O VOCE: Un hoţ.
BĂTRÂNUL: Cineee?
O VOCE: Un hoţ, domnule, nu pricepi?
BĂTRÂNA (*Intrigată uşor*): Cine e ?

BĂTRÂNUL (*Cu o voce senină*): E un hoț. Tocmai acuma şi-a găsit-o şi ăsta să ne prade.
BĂTRÂNA (*Veselă*): Un hoț ? Pofteşte-l înăuntru. Când te caută hoții e semn de bogăție.
BĂTRÂNUL: Intră, domnule ! E deschis.

Scena 2

(*În scenă intră Hoțul, care e corpolent, are o mască îngustă la ochi şi poartă o geacă din piele neagră. Are un pistol în mână*).

HOȚUL: Bună seara. Văd că sunteți foarte primitori. (*Răsuflă greu şi e uşor speriat*).
BĂTRÂNUL: Bună să-ți fie inima, fiule. De ce sufli aşa?
HOȚUL: Pentru că am urcat scările într-o fugă. Mă urmăreşte o bandă întreagă. Pe urmele mele aleargă o bandă de oameni cinstiți.
BĂTRÂNA: Ai reuşit să furi ceva ?
HOȚUL (*Cu pistolul îndreptat spre ea*): Da de unde, stimată doamnă. Muncesc din greu. Azi am deschis trei case de bani şi toate erau goale. Nici nu ştiu de ce le mai încuie.
BĂTRÂNUL: Aşa e, domnule! Inflația asta devorează orice bancnotă. Parcă au dispărut banii de pe pământ.
BĂTRÂNA: Ce specialitate ai?
HOȚUL: Sunt spărgător. Dar la ora actuală, tot ce se putea sparge a fost spart. Aşa că, în secundar mă ocup cu lucruri minore. Şmanglitul, buzunăreala...
BĂTRÂNUL: Şi, merge buzunăreala?
HOȚUL: Vai de păcatele mele! Am tăiat o groază de buzunare. Am stricat o mulțime de lame. Şi nimic! Numai bilete de tramvai. Oamenii s-au dezobişnuit să mai umble cu bani la ei.
BĂTRÂNUL: Buzunăritul e o prostie. E inflație. Într-un buzunar nu poți să bagi cine ştie ce. Eu, dacă aş avea calificarea dumitale, aş fura numai maşini. Maşina este un lucru concret şi serios.
HOȚUL: Domnule, eu sunt o fire solitară. Îmi place să acționez de unul singur. Maşinile se fură numai în echipă. Odată am încercat. Pusesem ochii pe o maşină frumoasă, cu număr de rodaj. Maşinile cu număr de rodaj sunt numai bune de furat.
BĂTRÂNA: Şi ?
HOȚUL: Cum spuneam, maşinile cu număr de rodaj sunt numai bune de furat. Sunt noi şi, una, două, le schimbi numărul.
BĂTRÂNUL: Interesant !
HOȚUL: Te rog să mă asculți, domnule !(*Îndreaptă pistolul spre el*). M-am hotărât s-o iau în noaptea de Ajun. Am încercat o mulțime de chei. Nici una nu se potrivea. Văzând că nu se poate, am sunat la uşa proprietarului. Voiam să-mi dea cheia originală.
BĂTRÂNA: Doreai s-o furi cu cheie cu tot?
HOȚUL: Nu, doamnă! Voiam numai s-o pornesc în mod civilizat. Nu-mi plac lucrurile făcute în forță.
BĂTRÂNUL: Ei, şi?
HOȚUL: Şi! Totdeauna am avut ghinion. Proprietarul maşinii nu era acasă. Am tot sunat. Când am coborât, maşina dispăruse din fața blocului. O furaseră alții, mai bine organizați, mai talentați.
BĂTRÂNA: Da. În ziua de azi banii se câştigă greu.

HOȚUL: Mie-mi spuneți? Alerg noapte de noapte cu pistolul acesta în mână, urmărit de o droaie de polițişti. E umilitor. E degradant. Şi toate acestea numai pentru o bucată de pâine neagră.
(*Bătrâna pune croşetele pe masă, trage sertarul şi caută ceva înăuntru*).
BĂTRÂNA: Unde mi-o fi degetarul?
HOȚUL (*Îndreaptă amenințător pistolul spre ea*): Doamnă, vă rog să nu cotrobăiți prin sertare. Aceasta este meseria mea. E bine ca fiecare să-şi vadă de meseria lui. Nu uitați că am în mână un pistol încărcat, calibrul 45.
BĂTRÂNA (*Scoate mâinile din sertar*): Căutam un degetar.
HOȚUL: Ce vreți să faceți cu degetarul?
BĂTRÂNA: Vreau să-l pun în deget.
BĂTRÂNUL: Nu mai avem degetar. L-am vândut anul trecut unui croitor. Eram în mare criză de bani.
BĂTRÂNA (*Reia croşetatul*): Mă descurc eu şi fără degetar.(*Către Hoț*) Cum e timpul afară?
HOȚUL: Cum? Nu ştiți nimic? E iarnă.
BĂTRÂNUL: E iarnă, e iarnă? Păi de ce e iarnă? (*În acest moment, din Dulap răzbat nişte zgomote înăbuşite*).
HOȚUL (*Îndreaptă pistolul spre Dulap*): Ce se aude?
BĂTRÂNA: Stai liniştit. E dulapul. Fierbe !
HOȚUL: Dumneavoastră fierbeți mâncarea în dulap?
BĂTRÂNUL: Nu domnule! Dulapul fierbe numai la figurat. Face alergie la discuțiile despre vreme. Nu suportă cuvântul *iarnă*.
HOȚUL: Bine, dar e iarnă! (*Se aude o troznitură surdă. Scândura de sus a Dulapului sare în afară*).
BĂTRÂNA (*Continuă să croşeteze, deşi e puternic speriată*): Sfinte Hristoase! A făcut explozie!
DULAPUL (*Furios, cu o voce sugrumată*): Imbecililor! Nu era destul că trăiau doi imbecili în casa aceasta? A trebuit să mai vină unul.
BĂTRÂNUL: Vorbeşte frumos, neisprăvitule! Avem musafiri.
BĂTRÂNA (*Către Hoț*): Nu-l lua în seamă. Are un creier de rumeguş.
HOȚUL (*Mirat, cu pistolul îndreptat spre Dulap*): Prin urmare, dulapul dumneavoastră vorbeşte. Interesant! Am mai văzut un dulap vorbitor, într-o discotecă.
DULAPUL: Acela nu era dulap. Ce ai văzut tu era o boxă de la stația de amplificare, idiotule!
HOȚUL: Poftim?
DULAPUL: Poftim! După ce e hoț şi prost, mai e şi surd.
HOȚUL: Câtă insolență. (*Îndreaptă iar pistolul spre el*) Ce-ar fi să-i fac o gaură?
BĂTRÂNUL: Cel mai bun lucru e să nu-l bagi în seamă. (*Răsfoieşte ziarul*) Ia te uită! Ăştia da, hoți! Au spart o bancă.
BĂTRÂNA: De ce se sparg atâtea bănci?
HOȚUL: Pentru că acolo sunt bani.
BĂTRÂNUL: Văd că te pricepi. Ce vechime ai în câmpul muncii?
HOȚUL: O, domnule! Am început să fur imediat după facultate.
BĂTRÂNA: Unde ai urmat facultatea?
HOȚUL: Am luat admiterea la Gherla, dar examenul de absolvire l-am susținut la Jilava, stimată doamnă!

BĂTRÂNUL: Jilava? Am auzit de ea. E o şcoală bună. Nu orice găinar ajunge acolo. Ca să pătrunzi la Jilava trebuie să fii hoț, nu glumă! (*Bătrânul pune ziarul pe masă. Ia cana cu apă şi îşi toarnă în pahar*).
HOȚUL (*Cu arma îndreptată spre Bătrân*): Uşurel, domnul meu! Fără gesturi necugetate. Nu uitați cu cine aveți de-a face.
BĂTRÂNUL (*Binevoitor, fără urmă de frică*): Doreşti şi dumneata un pahar cu apă?
HOȚUL: Aveți cumva sifon?
BĂTRÂNA: Domnule, suntem oameni nevoiaşi. N-avem noi bani pentru sifon.
BĂTRÂNUL (*Către Hoț, cu o voce amabilă*): Ia loc, prietene. Simte-te ca la dumitale acasă.(*Hoțul se uită descumpănit în jur, în căutarea unui scaun*). Stai pe pat. Nu aveam decât două scaune.
HOȚUL (*Se aşează pe pat, rămânând cu arma îndreptată spre el*): Vă mulțumesc! Sunteți tare amabili. E prima oară când jefuiesc nişte oameni atât de cumsecade.
BĂTRÂNA: Vrei să spui că celelalte victime s-au purtat urât cu dumneata?
HOȚUL: Da, doamnă. Oamenii sunt ciudați în ziua de azi. Politețea a dispărut. Odată i-am smuls poşeta unei femei tinere. O nimica toată : ceva mărunțiş, o batistă, un ruj, câteva scrisori de dragoste. S-o fi văzut cum alerga după mine. Şi ce vorbe îmi arunca în spate! Fără pic de respect, fără pic de jenă. Şi erau numai copii în jur.
BĂTRÂNUL: Deh! Lumea a devenit egoistă. Fiecare strânge cum poate de geanta sa, fără să se mai gândească la aproapele său.
BĂTRÂNA: Păcat. Mare păcat. Nu aşa ne învață morala creştină. (*Încetează croşetatul*).
HOȚUL (*Îşi face cruce, cu multă evlavie*): Eu am studiat morala creştină, stimată doamnă. Ea îndeamnă victimele la supunere, iar pe hoți încearcă să-i aducă pe drumul cel bun.
BĂTRÂNUL: Care e pentru ei drumul cel bun?
HOȚUL: Ei se fac că nu înțeleg. Sau poate chiar nu înțeleg. În fond, câți din hoții acestei țări au citit Biblia? Ei spun aşa : pentru hoți, drumul cel bun este drumul mare.
BĂTRÂNA: Sunt consecvenți. Dacă aceasta e vocația lor!
HOȚUL: Nu e numai o chestiune de vocație. Mântuitorul nostru a fost blând cu răufăcătorii. Îi asculta, stătea la masă cu vameşii, la unii chiar le-a spălat picioarele. Mântuitorul nostru a fost un mare umanist. El spera să îndrepte astfel lumea.
BĂTRÂNUL (*Dojenitor*): Pui la îndoială faptele Mântuitorului?
HOȚUL: Nici vorbă. Vreau să spun că a fost greşit înțeles.
BĂTRÂNA: Crezi că era mai justă socoteala „dinte pentru dinte”?
HOȚUL (*Încurcat*): Vă rog să mă iertați. N-am vrut să rănesc intimitatea dumneavoastră spirituală. Țin să vă spun că sunt un creştin convins. Dacă s-ar aplica principiul „dinte pentru dinte” am avea o omenire completamente ştirbă.
BĂTRÂNUL: Mă bucur că spui asemenea vorbe, fiule.
HOȚUL: Domnul meu. Am o oarecare cultură. Am spart patru biblioteci.
BĂTRÂNA: Prin urmare, colegii dumitale de breaslă fură pentru că nu înțeleg anumite principii.
HOȚUL: Ei înțeleg numai ce le convine. Scrie sfântul evanghelist Matei : „Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept întoarce-i şi pe celălalt”. Foarte frumos! Dar în lumea hoților se traduce astfel: „dacă mi-ai permis să-ți iau umbrela, lasă-mă să-ți fur şi portmoneul”.
BĂTRÂNUL: Sunt totuşi oameni credincioşi, dacă citesc Evanghelia după Matei.

HOȚUL: Credincioşi? E prea mult spus. Oricum, fiecare poartă la el câte o cruciuliță. Evident, furată!
BĂTRÂNA: Am aflat de la dumneata o mulțime de lucruri interesante. Oare sunt mulți hoți în țară?
BĂTRÂNUL: În țara noastră.
HOȚUL: Greu de spus, oameni buni. Sunt greu de numărat pentru că nu toți au tăria să-şi recunoască apartenența profesională. Foarte mulți dintre ei se dau altceva. Mulți dintre colegii mei sunt inspectori, deputați, miniştri. Numărul hoților este în continuă creştere. Au apărut chiar situații limită, în care un hoț jefuieşte un alt hoț, lucru care mi se pare lipsit de moralitate.
BĂTRÂNUL: Ai dreptate. Corect şi etic ar fi ca un hoț să fie prădat de un om cinstit.
HOȚUL: Acesta este şi punctul meu de vedere. Cât o fi ceasul?
BĂTRÂNUL (*Se uită la ceasul de pe perete*): Patru şi un sfert.
HOȚUL: Aoleu, vă rog să mă iertați, sunt în întârziere. Tot astăzi trebuie să mai dau o lovitură. Stimată doamnă şi stimate domn, ajutați-mă să finalizez în mod civilizat acest jaf. (*Se ridică şi se îndreaptă spre ei cu pistolul în mână*). Banii sau viața!
BĂTRÂNUL (*Se comportă ca şi cum nu ar înțelege situația delicată în care se află. Continuă să răsfoiască ziarul*): Cu cine vorbeşti?
HOȚUL: De data aceasta nu mai vorbesc. Vă somez! Pe amândoi. Banii sau viața!
BĂTRÂNA (*Foarte veselă*): Domnule, când faci cuiva asemenea oferte trebuie să fii mult mai autoritar. Nu mă mir că îți merge atât de rău. Dumneata ai văzut cum zbiară bandiții la victimele lor, în filmele din lumea capitalului?
HOȚUL (*Strigă din toate puterile*): Banii sau viața!
BĂTRÂNUL: Mai încet, omule! Vrei să te audă poliția?
HOȚUL: Vă rog să mă iertați. Doamna a insistat. În general, țin la bunele maniere.
BĂTRÂNA (La fel de veselă): Mă pufneşte râsul. (*Începe să râdă în hohote*).
BĂTRÂNUL: Stăpâneşte-te femeie! E vorba de un jaf.
BĂTRÂNA: Tocmai asta mă face să râd. Omul acesta se străduieşte să ne jefuiască. Îşi dă toată silința. Ar merita răsplătit într-un fel. Şi noi nu avem un ban în toată casa.
BĂTRÂNUL: Domnule, n-ai putea să vii mâine după prânz? Aşteptăm să vină pensia.
BĂTRÂNA (*Către Hoț*): Ai pus la cale o tâlhărie simplă sau una combinată cu viol?
HOȚUL: Vai de mine! Mă faceți să mă ruşinez. Nici nu m-am gândit la viol. E vorba de un jaf obişnuit, cu arma în mână.
BĂTRÂNUL (*Începe iar să răsfoiască ziarul*): În cazul acesta nu-ți rămâne decât să aştepți până ne vine pensia.
HOȚUL (*Profund dezamăgit îşi trece pistolul dintr-o mână în alta*): Nu aveți chiar nimic? Un bănuț măcar! Ceva simbolic! Să nu fie vorba că am plecat cu mâna goală. Am şi eu o carte de vizită. Zău că e ridicol! Puneți-vă în sitația mea! (*Zâmbeşte încurcat. Se aude soneria de la intrare*).
BĂTRÂNA: Cine să fi venit?
BĂTRÂNUL: Astăzi avem musafiri, nu glumă!
HOȚUL: Pun pariu că a mai venit un hoț.
BĂTRÂNA (*Către Bătrân, cu voce naturală*): Du-te şi deschide! Dacă e tot hoț, spune-i să vină mâine!

Scena 3

(Aceleaşi personaje, acelaşi decor. Bătrâna stă la masă şi croşetează. Hoțul stă rezemat pe pat. Bătrânul deschide uşa. Intră Controlorul).

CONTROLORUL: Bună ziua!
BĂTRÂNUL: Bună ziua. Sunteți cumva hoț?
CONTROLORUL: Nu, domnule. Sunt de la centrala electrică. Am venit să vă citesc contuarul.
BĂTRÂNA: Dacă vă place să citiți vă putem da ziarul.
BĂTRÂNUL: Linişteşte-te, dragă! Fiecare om cu lecturile lui. Unde dracului am pus eu contuarul? (*Caută prin casă, pe sub pat, sub masă*).
BĂTRÂNA: Trebuie să fie prin apropiere. Încearcă să-ți aminteşti.
BĂTRÂNUL (*Către Controlor*): Nu cumva ştiți unde e contuarul? Aha! Mi-am amintit. E la loc sigur. (*Se duce la Dulap, încearcă să-l deschidă. Constată că e încuiat, se duce la fereastră, ia cheia şi îl deschide. Scoate contuarul şi se îndreaptă cu el spre Controlor, lăsând uşa de la dulap întredeschisă*). Acesta e?
CONTROLORUL (*Ia contuarul în mână şi-l studiază cu atenție*): Plumbul este intact. Ați consumat foarte puțin. Aproape că nu se vede.
BĂTRÂNA: Toată viața am fost oameni cumpătați.
CONTROLORUL: Aveți puțin de plată. Zece lei.
BĂTRÂNUL: Într-adevăr, zece lei nu e cine ştie ce. Nenorocirea e că noi nu avem nici un leu. Într-o viață de om n-am reuşit să agonisim nimic. Căutam să-i explic acest lucru şi dumnealui.(*Arată spre Hoț, care continuă să stea pe pat şi să se joace cu arma*).
CONTROLORUL: Dumnealui cine e?
BĂTRÂNA (*Surâzătoare*): E un hoț deosebit de simpatic. Avenit să ne prade.
CONTROLORUL: Încântat de cunoştință!(*Dă mâna cu Hoțul*). Nu trebuie să vă impacientați. Eu plec imediat. Mai am de citit şi alte contuare.
HOȚUL: Stai liniştit, domnule! Nu mă încurci cu nimic.
CONTROLORUL (*Uitându-se în registrul său*): Doamnă, vă rog respectuos, zece lei!
BĂTRÂNA (*Ia contuarul de la picioarele Controlorului şi îl pune la loc în dulap. Uşa dulapului rămâne în continuare întredeschisă*): Omule! Nu avem bani. Mi-a rămas o singură bancnotă din ultima pensie. Dar n-o mai vrea nimeni. Aceste bancnote au fost retrase din circulație. Poți să ai încredere în noi. Ne cunoşti. Ne ştii adresa. Locuim pe strada Bunăstării, blocul Belşugului, Nr. 13. Îți plătim, de îndată ce ne vine noua pensie.
CONTROLORUL: Poate reuşiți să împrumutați de undeva. Am urcat atâtea scări până v-am găsit.
BĂTRÂNA: Am auzit că noul guvern acordă credite, dar numai la familiile tinere.
CONTROLORUL: Pentru zece lei nu trebuie să ajungeți până la guvern. Nu aveți vecini?
BĂTRÂNUL: Pe vecini nu te poți bizui. Unii au murit, alții aşteaptă pensia. (*Către Hoț.*) Poate dumneata ai zece lei la îndemână?

HOȚUL (*Se caută prin buzunare*): M-aş mira! Stați să văd. (*Îi întinde Bătrânului pistolul*). Țineți puțin pistolul acesta. Aveți grijă că are piedica trasă. (*Continuă să se caute prin buzunare*). Parcă sună ceva. Să sperăm că nu sunt chei, sau cuie. (*Către Bătrân*). Țineți arma îndreptată spre dumneavoastră, nu spre mine. Nu eu sunt victima. Zece lei. Uite că am găsit. Nici nu ştiam că am atâția bani la mine. (*Hoțul îi întinde Controlorului o monedă de zece lei, în vreme ce Bătrânul ia loc pe scaunul său, cu arma îndreptată asupra persoanei sale*).
CONTROLORUL: În regulă, domnule! Acum puteți să vă vedeți de jaful dumneavoastră. Sunt curios să aflu cum se va termina.
BĂTRÂNUL: Veți citi în ziar. Mor de nerăbdare să aflu cum vor relata ziarele această lovitură.
HOȚUL: Dacă vrei să fii martor ocular, poți să rămâi. Dar să ştii că te vor plimba pe la tribunal.
CONTROLORUL: Mulțumesc. Cu permisiunea dumneavoastră, rămân. N-am văzut niciodată un jaf.
HOȚUL (*Către Controlor*): Nu pot să te cred. Lucrezi într-o societate cu capital de stat şi nu ştii ce-i jaful?
BĂTRÂNA: Lasă-l, domnule! Să vadă şi el cum se face.
BĂTRÂNUL: E transparență. Nu avem nimic de ascuns.
HOȚUL: S-a făcut. Deci, înainte de a veni dumnealui (*Arată spre Controlor*) mă pregăteam să vă fac o percheziție corporală. Prin urmare : Mâinile sus! (*Bătrânul ridică mâinile sus. În mâna dreaptă ține pistolul. Bătrâna ridică mâinile, râzând*).
BĂTRÂNA (*Râzând*): Eu una nu înțeleg de ce trebuie să ridic mâinile. E caraghios.
HOȚUL: Aşa se procedează la o tâlhărie, stimată doamnă. Mereu puneți întrebări care nu-şi au rostul.
BĂTRÂNUL: N-am mai ridicat mâinile aşa sus de pe vremea războiului.
HOȚUL (*Către Controlor*): Mâinile sus, stimate domn!
CONTROLORUL: Bine, dar eu sunt un simplu spectator.
HOȚUL (*Furios*): Nu, nu, nu! Aşa nu se poate! Asta nu mai e tâlhărie, e bătaie de joc. Cum să fii spectator, amice? Spectatorii sunt acolo. (*Arată spre sală*). Spectatorii sunt oameni serioşi. Au bilete. (*Autoritar*). Mâinile sus! Chiar vreți să vă împuşc? (*Calm*). Unde mi-am pus arma? (*Controlorul ridică mâinile*).
BĂTRÂNA: E degradant să ții o femeie bătrână într-o asemenea poziție.
HOȚUL: A văzut cineva arma mea?
BĂTRÂNUL (*În continuare cu mâinile sus*): E la mine.
HOȚUL: Aveți grijă să n-o scăpați. E încărcată.
BĂTRÂNUL: Cred că ar trebui să ții pistolul la dumneata. Eu nu am permis pentru armă.
HOȚUL: N-aveți permis? Puneți-o imediat pe masă! Dacă vă vede cineva şi vă reclamă? (*Bătrânul pune arma pe masă, după care ridică iar mâinile sus*).
BĂTRÂNA: Eu nu mai pot sta cu mâinile sus. Au început să-mi tremure picioarele.
HOȚUL: Vă e frică? Vă temeți de moarte?
BĂTRÂNA: Nu mi-e frică, prietene! Azi e vineri. E iarnă. (*Din Dulap răzbat zgomote înfundate*).
HOȚUL: Ah, dulapul este imposibil. (*Către Bătrân*) Dați-mi, vă rog, pistolul.
BĂTRÂNUL: Nu pot, domnule! Dumneata nu vezi unde-mi sunt mâinile?
HOȚUL: Aveți dreptate. M-am fâstâcit de tot. Lăsați cu toții mâinile jos. Oricum, vom relua faza. Dați-mi pistolul! (*Cei trei lasă mâinile jos. Bătrânul îi aduce pistolul*). Mulțumesc!

BĂTRÂNUL: Pentru puțin.
HOȚUL (*Îndreaptă pistolul spre Dulap*): Vreau să-i dau o lecție acestui depozit de indispensabili. Mâinile sus!
DULAPUL: Imbecilule, eu n-am mâini. Sunt plin de mâneci.
BĂTRÂNA (*Alarmată*): Să nu cumva să-i faci vreo gaură, că intră şoarecii şi ne toacă toată lenjeria.
HOȚUL: Liniştiți-vă, doamnă! Vreau numai să-l sperii.
DULAPUL: Du-te dracului!
HOȚUL (*Indignat*): L-ați auzit? Mă înjură. (*Tremură, e pe punctul de a plânge*). Cândva eram spaima Capitalei...Am ajuns de râsul unui dulap...
DULAPUL: Ratatule!
HOȚUL (*Plânge*): Ah!
DULAPUL: Cine dracu te-a mai învățat şi pe tine meserie?
HOȚUL (*Smiorcăindu-se*): Ajunge...(*Bătrânul se îndreaptă spre Dulap*).
DULAPUL: Neisprăvitule! Crezi că nu te ştiu? Cumperi lucruri prin magazine şi pe urmă te lauzi acasă că le-ai furat...(*Bătrânul închide uşa de la Dulap, întrerupându-i replica*).
BĂTRÂNUL (*Se apropie de Hoț. Îi bate prieteneşte pe umăr*): Nu pune la inimă tot ce-ți spune. Şi termină-ți treaba, bărbăteşte.
BĂTRÂNA: Toate au o limită.
CONTROLORUL: Şi eu mă grăbesc. În țara asta sunt multe contuare.
HOȚUL (*Ştergându-şi fața mascată*): Exact...Trebuie să termin. Am abuzat de răbdarea dumneavoastră...Unde am rămas? V-am somat pe toți trei. Acum, conform literaturii de specialitate, ar trebui să vă buzunăresc. Mă întreb însă la ce bun. Ați spus că nu aveți bani... Poate vreo bijuterie...Unde vă e verigheta, doamnă? Presupun că sunteți măritată.
BĂTRÂNUL: A avut verighetă frumoasă, din cupru. Când ne-am logodit eu eram electrician. I-am făcut verigheta cu mâna mea, dintr-o sârmă.
BĂTRÂNA (*Visătoare*): Aşa e! Țin minte! Mi-a strâns-o cu patentul direct pe deget. Ca să n-o pierd şi să-i fiu credincioasă. Dar tot am pierdut-o.
BĂTRÂNUL: Dacă vreți o verighetă din cupru vă fac imediat. Atâta sârmă mai am în casă.
HOȚUL (*Indispus*): Terminați, pentru numele lui Dumnezeu! Eu obişnuiesc să vând obiectele furate. Ştiți dumneavoastră pe cineva care să cumpere verighete de cupru?
BĂTRÂNUL: De ce nu? Cuprul e bun conducător de electricitate.
HOȚUL: Gata, ajunge! Am înțeles. N-am ce să vă iau. Cel mult pielea.
BĂTRÂNA: Te pricepi cumva la tăbăcărie?
HOȚUL (*Îşi duce mâinile la urechi*): Nu mai pot! Doamne, de ce mi-ai dat o profesiune atât de grea!? Există pedeapsă mai aspră pentru un om? Ce rost a avut să mă faci hoț într-o lume atât de sărmană? O să ajung să fur de la mine pentru a mă întreține. Pentru a-mi putea justifica existența.
CONTROLORUL (*Către Hoț*): Nu vă pierdeți speranța. Eu am bani la mine.
HOȚUL (*Fața i se luminează*): Serios?
CONTROLORUL: Nu fac eu glume cu un om înarmat.
HOȚUL (*Îndreptându-şi arma spre el*): Ți mi-i puteți da?
CONTROLORUL: Fără discuție. De fapt, nici nu sunt ai mei.
BĂTRÂNUL: Dar ai cui sunt?
CONTROLORUL: Sunt ai statului. Ai statului de drept.
HOȚUL: Aveți un suflet nobil. (*Autoritar, cu arma spre el*). Banii sau viața!

CONTROLORUL: Dacă-mi vorbiți pe un astfel de ton, s-ar putea să mă răzgândesc.
HOȚUL (*Cu glas mieros, ascunzând revolverul la spate*): Banii sau viața...
CONTROLORUL: Bine, m-ați convins. Vă dau banii. Banii nu aduc fericirea. Mai ales banii statului. (*Se caută prin buzunare*).
HOȚUL: Cât aveți?
CONTROLORUL: Zece lei...
HOȚUL (*Dezamăgit*): Zece lei? Numai zece? De ce dracului ieşiți în oraş dacă dispuneți de sume aşa modeste?
CONTROLORUL: Dacă nu vă convine îmi retrag oferta...
BĂTRÂNA (*Către Hoț*): Ia-i domnule, nu te mai codi! E patru şi un sfert. Unde mai găseşti dumneata la ora asta oameni cu bani?
CONTROLORUL: Poftim! Vi-i dau cu toată dragostea. V-aş ruga numai să-mi tăiați o chitanță. (*Îi întinde Hoțului o monedă*).
HOȚUL: Chitanță?
CONTROLORUL: Am şi eu nevoie de o justificare la serviciu. Mă prezint cu chitanța la agenția de asigurări şi paguba mi se decontează.
HOȚUL: Această birocrație ruinează statul de drept. (*Completează în grabă o chitanță*) Să pun şi numărul de la buletin?
CONTROLORUL: Evident! Şi nu uitați să vă iscăliți!
BĂTRÂNUL (*Către Hoț*): Semnează, domnule! Dacă Legea aşa spune?
HOȚUL: E bine? (*Îi întinde o bucată de hârtie*).
CONTROLORUL (*Se uită la chitanță*): Merge.
HOȚUL: Detest birocrația.
CONTROLORUL: Şi acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă retrag. Mi-a făcut o plăcere deosebită. Dați-mi voie să vă salut. (*Iese*).
BĂTRÂNA: La revedere!
BĂTRÂNUL: Drum bun! Dacă mai încasați ceva, mai veniți pe la noi.

(Cortina)

ACTUL II

Scena 4

(Acelaşi decor. În scenă se află Bătrânul, Bătrâna, Hoțul şi Dulapul.)

HOȚUL (*Arată celor doi moneda de zece lei*): Zece lei! Ştiu că este o sumă derizorie. Reprezintă totuşi un venit pe cap de locuitor.
BĂTRÂNA: Desigur. Cu banii aceştia vă puteți plăti prima rată în cazul în care vreți să vă cumpărați un ac de siguranță.
BĂTRÂNUL (*Prietenos*): Nu mai fi aşa crispat, tinere! Ai reuşit. Relaxează-te! Ia loc pe pat! Simte-te ca acasă!
HOȚUL: Mersi! Sunteți grozav de ospitalieri. (*Îşi şterge fața*). Îmi îngăduiți să-mi scot masca?
BĂTRÂNA: Desigur. Arată-ți odată adevărata față.
HOȚUL: Dacă mă recunoaşteți o să reclamați?
BĂTRÂNUL: Unde să te reclamăm?
HOȚUL: La poliție.
BĂTRÂNA: La poliție? (*Mirată, către Bătrân*) Avem oare la noi în țară poliție?
BĂTRÂNUL: Parcă am văzut. Într-un film polițist...
BĂTRÂNA: Domnule, noi suntem oameni de caracter.
HOȚUL: Mă bucur. Ştiți, e foarte obositor să te prefaci că eşti altceva decât în realitate. (*Îşi scoate masca*).
BĂTRÂNUL (*Îl studiază cu atenție*): Nu văd nicio deosebire.
BĂTRÂNA: Parcă te cunosc. Da, sigur te cunosc. Te-am văzut la televizor.
BĂTRÂNUL: Ai dreptate. L-am văzut la Cronica Parlamentului.
HOȚUL (*Surprins*): Cred că mă confundați cu un coleg de-al meu, ceva mai mare.
BĂTRÂNA: Te-am invita cu plăcere la masă, dar nu mai avem nimic de mâncare.
HOȚUL: Nu face nimic. Dar cum de ați sărăcit aşa cumplit? Să fie tranziția de vină?
BĂTRÂNUL: Nici vorbă. Tranziția nu a ajuns până la mansarda noastră.
BĂTRÂNA: Am fost săraci de la început. Toată viața am fost ocupați cu munca. N-am avut vreme să ne îmbogățim.
BĂTRÂNUL: Ne amăgeam cu gândul că tot ce ne înconjoară este al nostru, al tuturor, al întregului nostru popor muncitor.
HOȚUL: Sper că n-ați fost comunişti. Nu sufăr comunismul.
BĂTRÂNA: Parcă azi mai poți să ştii cu adevărat ce ai fost. Mereu ne puneau să strigăm lozinci. Că ceva trebuie să trăiască şi să înflorească. Noi le strigam, pentru că eram tineri şi nu aveam altceva mai bun de făcut.
BĂTRÂNUL: Astăzi ne întreabă de ce-am strigat astfel de lozinci. Ne întreabă cei care le-au scris.
BĂTRÂNA (*Către Hoț*): Dumneata ai fost comunist?
HOȚUL: Doamnă, a trebuit să mă înscriu. Era obligatoriu, având în vedere calificarea mea. Dar i-am urât încă din prima zi. La şedințe aplaudam cu atâta ură, încât nu mă puteam opri. În Revoluție am participat activ. Ce iarnă a fost atunci, ah, ce iarnă...

BĂTRÂNA *(Uitându-se spre Dulap)*: Atenție! Iar o să înceapă. Reacționează prompt de câte ori se pronunță cuvântul *iarnă*.
HOȚUL (*Uimit*): De ce oare?
BĂTRÂNA: Nu suferă iarna de pe vremea când era copac. Mi-a spus că într-o iarnă i-au degerat toate rădăcinile.
BĂTRÂNUL: Poveşti! (*Furios*). Dulapul nostru este prost crescut. De câte ori avem musafiri, trebuie să facă pe bufonul. E a dracului lignina din el. Crăpa-i-ar furnirul! Sări-i-ar cepurile!...
BĂTRÂNA: Linişteşte-te!
BĂTRÂNUL: Ba nu! M-am săturat să tac. Vreau să-l fac să crape, matahala.(*Din Dulap răzbat zgomote violente*). De când m-am însurat îmi amărăşte zilele cu nazurile lui. Să dea Dumnezeu să-l văd numai aşchii şi aşchițe...(*Uşa Dulapului se deschide*).
DULAPUL: Tu crezi că Dumnezeu e tăietor de lemne?
BĂTRÂNUL (*Îşi bate pumnii, cu răutate*): Iarnă, iarnă, iarnă...
BĂTRÂNA (*Către Bătrân*): Termină, omule! Ce te-a apucat?
BĂTRÂNUL: Iarnă...
DULAPUL: Ce l-a apucat? Tu nu vezi că e senil?
BĂTRÂNUL: Iarnă!
DULAPUL: Treaba voastră. O să vă arunc boarfele în stadă. Aveți cuvântul meu! (*Se aude soneria de la intrare.*)
BĂTRÂNUL (*Tuşeşte zgomotos*): Iar sună cineva.
BĂTRÂNA: Sună la intrare.
HOȚUL: Lăsați că deschid eu. (*Îşi pune masca şi se îndreaptă spre uşă*). – Cine-i acolo?
O VOCE: Inspectorul!
HOȚUL (*Către cei doi bătrâni*): Spune că e inspector. Aşteptați dumneavoastră un inspector?
BĂTRÂNUL (*Către Bătrână*): Dragă, aşteptăm noi astăzi vreun inspector?
BĂTRÂNA: Tot ce se poate. De o viață statul nu face altceva decât să ne controleze şi să ne inspecteze. Deschide-i!
HOȚUL (*Nehotărât*): Să-i deschid?
BĂTRÂNUL: Deschide-i! Dacă e inspector tot o să intre până la urmă.
HOȚUL (*Tare*): Intră, domnule! E deschis. (*Intră Inspectorul*).
INSPECTORUL: Bună ziua.
HOȚUL: Am onoarea! (*Bătrânul şi Bătrâna se uită la Inspector, fără a reacționa în vreun fel*).
INSPECTORUL (*Către Hoț*): Sunteți titularul contractului de închiriere?
HOȚUL: Nu, domnule! Eu sunt un infractor în exercițiul funcțiunii.
INSPECTORUL (*Îi întinde mâna*): Îmi pare bine. Eu sunt inspector.
HOȚUL (*Serios*): Aici mare lucru nu aveți de inspectat. Am scotocit toată casa. E un caz de sărăcie ieşit din comun. Oamenii aceştia nu au absolut nimic. Ați venit pentru chirie?
BĂTRÂNA (*Îl fixează pe Inspector*): Dumnealui cine e?
INSPECTORUL: Sunt împuternicit al statului.
BĂTRÂNUL: Aha! Statul v-a împuternicit să treceți pe la noi. Înseamnă că statul nu ne-a uitat.
BĂTRÂNA (*Către Inspector*): Ia loc, domnule inspector!
BĂTRÂNUL: Lasă, dragă, omul să inspecteze!

BĂTRÂNA: V-aş servi cu un ceai, dar ceaiul ni s-a terminat. Dealtfel, nici apa nu curge.
BĂTRÂNUL: Nu curge? Să nu exagerăm. După alegerile generale a curs, o vreme. Prin tavan.
INSPECTORUL: Prin tavan?
BĂTRÂNUL: Ce vă miraţi? Odaia aceasta este universul nostru. Cerul nostru este tavanul. Mi se pare normal să plouă din tavan.
BĂTRÂNA: Să vă fac un ceai?
INSPECTORUL: Nu doamnă, mulţumesc! Eu am venit pentru locuinţă. Sunt informat că e liberă.
BĂTRÂNUL: E liberă! După Revoliţie toate lucrurile se bucură de libertate deplină. Totul e liber şi neîngrădit.
BĂTRÂNA: E liberă. Chiar dacă stăm în ea, noi o socotim liberă. Noi n-am trădat idealurile Revoluţiei.
INSPECTORUL: O persoană care nu are casă m-a informat că locuinţa aceasta e liberă. Spunea că aţi murit.
BĂTRÂNUL (*Către Bătrână*): Auzi, dragă!? Tu ai mai multă ţinere de minte. Am murit noi vreodată?
BĂTRÂNA (*După un moment de gândire*): Minciuni! Bârfe de cartier, domnule inspector! Oamenii inventează. Am avut gripă de câteva ori. Suferim amândoi cu ficatul. Niciodată însă nu ni s-a întâmplat să murim.
BĂTRÂNUL: Pe cuvântul meu de onoare!
INSPECTORUL: Interesant. Şi totuşi, în procesul verbal întocmit de consiliul de administraţie scrie că aţi decedat amândoi. (*Scoate un dosar voluminos din geantă).*
HOŢUL (*Îşi duce mâna la frunte*): Dumnezeule!...
BĂTRÂNUL (*Către Bătrână*): Auzi dragă, am murit noi vreodată?
INSPECTORUL (*Hotărât*): Eu înţeleg că aveţi unele obiecţii, dar n-am ce face. Dacă un consiliu de administraţie susţine că nu mai trăiţi, înseamnă că sunteţi morţi.
HOŢUL (*Către Inspector*): Cred că exageraţi, domnule! Sunt martor că aceşti oameni trăiesc. I-am buzunărit cu propria mea mână. La nevoie pot să depun mărturie în tribunal.
INSPECTORUL: Bine, dar ei nu plătesc chirie.
HOŢUL: E posibil. Dar asta nu înseamnă că au murit. E odois să gândiţi astfel. Trebuie să modificaţi imediat procesul verbal.
INSPECTORUL: Eu nu am această cădere.
HOŢUL: E suficient să introduceţi o precizare. Persoanele decedate trăiesc.
INSPECTORUL: În ziar se va scrie că au înviat.
BĂTRÂNA: Ei şi? Ştim noi că şi Lazăr a înviat.
BĂTRÂNUL: Până la urmă vom învia cu toţii. N-avem de ales.
INSPECTORUL (*Scrie ceva în dosar*): Legea nu-mi permite să trag singur asemenea concluzii. Am înscris însă următoarea menţiune: „Există bănuiala că titularii contractului de închiriere sunt vii”. Dar să ştiţi că cei vii plătesc în fiecare lună chirie.
BĂTRÂNA (*Către Bătrân*): Ai auzit? Vrei să plăteşti chirie?
BĂTRÂNUL: Nici mort!
BĂTRÂNA (*Către Inspector*): Până nu vine pensia, nu putem plăti. N-avem bani. Numai dacă amanetăm contuarul.
HOŢUL: Aş putea să vă împrumut eu zece lei.

INSPECTORUL: Eu sunt inspector, nu încasator. Oricum, lucrurile se complică. Administrația vă crede pe lumea cealaltă. Am făcut acte altei familii pe odaia dumneavoastră.
BĂTRÂNUL: Să poftească. E loc pentru toți.
INSPECTORUL: Vă simțiți bine?
BĂTRÂNA: Desigur. După înviere, oamenii se simt excelent.
INSPECTORUL: Nu vă doare nimic?
HOȚUL: Pe mine mă doare capul.
BĂTRÂNUL: Pe mine mă doare stomacul. N-am mai mâncat din timpuri străvechi.
INSPECTORUL: Sunteți în greva foamei?
BĂTRÂNUL: Nu, domnule! Ți-am spus că n-am primit pensia.
INSPECTORUL: Eu nu mai înțeleg nimic. N-aveți pensie şi insinuați că trăiți. Cred că la mijloc e ceva necurat. Voi încredința cazul acesta poliției. Îmi cer scuze, trebuie să plec. La revedere!
HOȚUL: Mergeți cu bine! Mie lucrurile îmi par clare.
***(Inspectorul iese*)**
BĂTRÂNUL: Ciudat se mai poartă inspectorii în ziua de azi.
HOȚUL: Incredibil! Vă credea morți!
BĂTRÂNA: Oamenii se lasă uşor pradă aparențelor.
BĂTRÂNUL: Asta e. N-am murit şi s-au şi găsit unii dispuşi să se mute în cavoul nostru.
HOȚUL (*Îngrijorat*): Vă e foame?
BĂTRÂNUL: Sunt o fire orgolioasă. Dar aş fi ipocrit dacă nu aş recunoaşte că am o foame de lup.
HOȚUL: Mă duc să fac rost de ceva de mâncare. Am zece lei.
BĂTRÂNA: Vrei să cumperi?
HOȚUL: Doamnă, pentru un hoț profesionist e umilitor să cumpere. Se pare însă că nu am de ales. Suntem presați de situație. Oare cu trei lei se poate cumpăra un covrig?
BĂTRÂNUL: Prețurile au crescut. Cu trei lei nu puteți achita decât gaura covrigului.
HOȚUL (*Mirat*): Aşa de mult s-au scumpit găurile?
BĂTRÂNA (*Se uită la ceasul de pe perete*): E patru şi un sfert. Brutăria e deschisă.
HOȚUL: Aşteptați-mă! Găsesc eu ceva comestibil în acest oraş. (*Iese*).
BĂTRÂNA: E tare bun la suflet omul acesta.
BĂTRÂNUL: Dacă ştiam că vine să ne jefuiască ne pregăteam şi noi cum se cuvine. Luam ceva bani împrumut. Bietul om!
BĂTRÂNA: S-a opintit degeaba. N-a găsit nimic. Mai mare ruşinea.
BĂTRÂNUL: Ascultă dragă! Oare suntem săraci, sau numai ni se pare?
BĂTRÂNA: Statisticile susțin că o ducem bine.
BĂTRÂNUL (*Gânditor*): Adică se poate şi mai rău?
BĂTRÂNA: E rău, dar e bine că nu e mai rău.
BĂTRÂNUL: Aşa e. Altul era pe vremuri nivelul de trai! Ții minte! Acum douăzeci de ani, de ziua ta, ți-am cumpărat o savarină!
BĂTRÂNA (*Visătoare*): Alte vremuri...
BĂTRÂNUL: Eee!
BĂTRÂNA: Eheee!
BĂTRÂNUL: Despre ce vorbeam?
BĂTRÂNA: Despre vreme.
BĂTRÂNUL: Exact. Cred că ninge.

BĂTRÂNA (*Uitându-se speriată spre Dulap*):**Te implor, nu începeţi iar! Ştiu că e obraznic, dar l-am primit de la mama.**
BĂTRÂNUL: Nu pot să-l sufăr.
BĂTRÂNA (*Se ridică, se apropie de Dulap, îl mângâie*)**: E singura noastră mobilă.**
BĂTRÂNUL: Prea face pe deşteptul!
BĂTRÂNA (*Mângâie Dulapul cu multă căldură*)**: Uită-te la el, ce drăgălaş este!**
DULAPUL: Ia mâinile de pe mine!
BĂTRÂNA: Încercam să te mângâi.
DULAPUL: Mângâierile tale mă gâdilă, nu mă excită.
BĂTRÂNA (*Îi trânteşte zgomotos uşa*)**: Nesimţitule!** (*Se întoarce la scaunul ei*).
BĂTRÂNUL (*Arătând spre Dulap*)**: Dacă l-am putea preface într-un urs brun, am avea linişte cu el. Ar dormi până la primăvară.**
BĂTRÂNA (*Mirată*)**: Un urs? Să ne ţinem hainele într-un urs?** (*Sună cineva*).
BĂTRÂNUL (*Tare*)**: Intră, e deschis!** (*Intră Vecina*).
VECINA: Bună ziua, vecinilor! Îmi împrumutaţi şi mie solniţa dumneavoastră? Mi s-a terminat sarea.
BĂTRÂNA: Cu multă plăcere. Solniţa e pe masă, dar e goală.
VECINA (*Veselă*)**: E goală? Nu face nimic. Noi mâncăm nesărat.** (*Ia solniţa de pe masă şi se îndreaptă spre ieşire*)**.Mulţumesc! După prânz v-o aduc înapoi.** (*Iese*).
BĂTRÂNUL: Ce bine că mai putem împrumuta şi noi câte ceva oamenilor.
BĂTRÂNA: Ai dreptate.
BĂTRÂNUL: În viaţa mea am luat multe lucruri cu împrumut. Ţii minte, pălăria mea din fetru maron? Am luat-o de la o sperietoare.
BĂTRÂNA: Era o pălărie aproape nouă.
BĂTRÂNUL: Da, da! Astăzi sperietorile sunt foarte bine îmbrăcate. (*Se aude zgomot la intrare. În scenă intră Hoţul, cu trei chifle în mână*).
HOŢUL (*Triumfal*)**: Am reuşit! Am reuşit! Sunt proaspete!** (*Împarte chiflele*).
BĂTRÂNA (*Mănâncă*)**: Mulţumesc! Eşti foarte drăguţ!**
BĂTRÂNUL: Într-adevăr, ai suflet de creştin. Ţi-au ajuns banii pentru trei chifle?
HOŢUL (*Cu gura plină*)**: Numai pentru două...**
BĂTRÂNUL (*Scoate un cuţit din sertar şi taie un colţ din chiflă. Restul chiflei şi cuţitul le aşează în sertar*)**: Eu nu pot să mănânc singur o chiflă întreagă. Îmi ajunge acest colţişor. Punem de-o parte restul. Mai mâncăm şi săptămâna viitoare.** (*Mănâncă*).
BĂTRÂNA: De multă vreme n-am mai luat un prânz atât de consistent. Simt cum îmi creşte nivelul de trai.
BĂTRÂNUL: Vezi să nu fie colesterolul.
BĂTRÂNA (*Către Hoţ*)**: Ai fost pe afară. Nu cumva ai văzut poştaşul?**
HOŢUL (*Terminându-şi chifla*)**: Am văzut o geantă mare de piele, care semăna cu un factor poştal. La brutărie.**
BĂTRÂNUL: Ce făcea la brutărie?
HOŢUL: Stătea agăţată într-un cuier. (*Pauză*)**. Când aţi luat ultima dată pensia?**
BĂTRÂNA: Anul trecut. De fapt, nici atunci n-am luat-o cu adevărat. Dar am semnat de primire. Au spus că pensia e prea mică pentru nevoile noastre. Şi au luat-o înapoi la bancă, să o mai indexeze.
BĂTRÂNUL (*Strânge firimiturile de pe masă. Se îndreaptă spre fereastră şi le pune pe pervazul interior. Se aude un ciripit de păsări*)**: E păcat să se piardă atâta pâine. Vor veni păsările să le mănânce.**
HOŢUL: Păsări? Aici, în interior?

BĂTRÂNUL: Parcă mai poți să ştii pe unde zboară păsările. (*Se aude iar ciripitul*) Auziți! Iar ciripesc rândunelele.
HOȚUL (*Intrigat*): Domnule, acela e un sticlete. (*Se aude soneria de la intrare*).
BĂTRÂNUL (*Mirat*): Sticletele? Dumnezeule! Am ajuns să confund păsările domestice! (*Se aude iar soneria*).
BĂTRÂNA: Intrați, vă rog! (*Intră un sergent de poliție*).

Scena 5

(*Acelaşi decor. Bătrânul şi Bătrâna stau la masă. Hoțul stă comod pe pat. Sergentul rămâne în picioare*.)

SERGENTUL: Bună ziua! Sunt de la poliție.
HOȚUL (*Crispat*): Ah!
BĂTRÂNUL (*Îşi duce mâna la ochi*): Cine-a venit?
BĂTRÂNA: Un sergent.
BĂTRÂNUL: Cineee?
BĂTRÂNA (*Tare*): Un sergent!
BĂTRÂNUL: De ce țipi aşa? Văd şi eu că nu e călugăr.
SERGENTUL: Liniştiți-vă! Am venit pentru o simplă clarificare. (*Către Hoț*): Dumneata de ce stai cu masca pe figură?
HOȚUL: Pentru că…Pentru că sunt gaze în atmosferă.
SERGENTUL: Gaze? (*Către Bătrână*) Doamnă, ați strâns bine butelia?
BĂTRÂNA: Am strâns-o demult, domnule. Am şi vândut-o.
SERGENTUL (*Către Hoț*): Masca dumitale, deşi foarte reuşită, nu poate să-şi ascundă neliniştea.
HOȚUL (*Pentru sine*): S-a zis cu mine. Mai bine recunosc. Scap mai ieftin.
SERGENTUL (*Către Hoț, măsurându-l din cap până-n picioare*): Cine eşti dumneata, stimabile?
HOȚUL (*Oftează resemnat*): Sunt un hoț, domnule sergent.
SERGENTUL (*Înțelegător*): Hoț? Te rog să mă ierți. Am crezut că eşti altceva.
HOȚUL (*Tot mai convingător*): Sunt un mare hoț, domnule sergent.
SERGENTUL: Ai putea să fii ceva mai modest.
HOȚUL (*Cu patimă*): Sunt un bandit, domnule. Am furat o mulțime de lucruri. Am jefuit bănci. Chiar astăzi am şterpelit zece lei şi o chiflă.
SERGENTUL (*Îşi aranjează uniforma*): Ce mă interesează pe mine viața dumitale? Eu sunt de la Evidența Populației. (*Către cei doi bătrâni*). Acesta este blocul Belşugului?
BĂTRÂNUL: Da, domnule sergent! Vă aflați la mansarda celui mai înalt bloc de pe strada Bunăstării. E un adevărat zgârie nori.
SERGENTUL: Cum poate să zgârie nori un bloc cu zece etaje?
BĂTRÂNA: La noi în țară norii circulă foarte jos.
SERGENTUL: Acesta este apartamentul 13?
BĂTRÂNUL: Da, da! Scrie şi pe uşă.
SERGENTUL: Prezentați, vă rog, actele la control!
BĂTRÂNA: Care acte?
SERGENTUL: Toate actele. Cei de la spațiul locativ ne-au atras atenția că în casa aceasta se petrec lucruri necurate.
BĂTRÂNA (*Indignată*): Necurate? Eu mătur în fiecare zi.
HOȚUL (*Către Sergent*): Credeam că ați venit pentru mine.
SERGENTUL: Cine te crezi dumneata?
HOȚUL: V-am spus cine sunt. Şi vă mai spun că oamenii aceştia bătrâni sunt nevinovați.

SERGENTUL: E posibil să fie nevinovați. Administrația locală susține că dumnealor (*Arată spre cei doi bătrâni*) au trecut în lumea celor drepți.
HOȚUL: E o prostie. Uitați-vă la ei. Cum să fii decedat?
SERGENTUL: De ce crezi dumneata că e o prostie? Atâta lume moare în fiecare zi.
HOȚUL (*Disperat*): Bine, dar, oamenii aceştia trăiesc! Pipăiți-i. E un lucru evident.
SERGENTUL: Nimic nu e evident la Evidența Populației.
HOȚUL: Nu vedeți că mişcă?
SERGENTUL (*Îi studiază pe cei doi cu atenție. Se adresează, răstit, Bătrânului*): Mişcă-te, omule!
BĂTRÂNUL: Am înțeles, să trăiți! (*Bate pas de defilare*).
HOȚUL: Se mişcă! Uitați-vă la el. Parcă e un jandarm! (*Bătrânul continuă să se învârtă în pas de defilare*).
SERGENTUL (*Către Hoț*): Eşti naiv, colega. Şi vrei să te cred că eşti un mare hoț. Dumneata ştii că noaptea trecută doi morți au fugit de la morgă? Dumneata nu citeşti Evenimentul zilei?
HOȚUL (*Complet derutat*): Bine dar…dar…uitați-vă. Nu mai înțeleg…Se mişcă…
SERGENTUL (*Către Bătrân, cu glas autoritar*): Culcat! (*Bătrânul se aruncă pe podea milităreşte, rămânând nemişcat. Sergentul se întoarce spre Hoț, cu un aer superior*). Uite că nu mai mişcă!
HOȚUL (*Uimit*): Bine, dar eu? Despre mine ce credeți? Mai sunt oare în viață?
SERGENTUL: Ți-am spus că viața dumitale nu mă interesează. Nu constituie obiectul prezentei plângeri. (*Flutură o bucată de hârtie*).
HOȚUL (*Îți trage o palmă peste frunte*): Sfinte Dumnezeule…
SERGENTUL (*Către Bătrână*): Doamnă, am cerut să prezentați actele. Nu discutăm decât pe bază de acte. Arătați-mi certificatele de deces.
BĂTRÂNA (*Croşetează*): N-aveam, domnule, le-am pierdut şi pe cele de naştere.
SERGENTUL: Vi s-au eliberat, sau nu, certificate de deces?
BĂTRÂNA: Parcă eu mai ştiu. Statul ne trimite zilnic o grămadă de hârtii.
SERGENTUL: Încercați să vă amintiți! E o treabă serioasă. E vorba de nişte documente.
BĂTRÂNA: Eu cred că am unul pe numele meu. (*Întrerupe croşetatul. Deschide sertarul din care scoate mai multe hârtii. Alege câteva şi le întinde Sergentului.*) Poftim!
SERGENTUL (*Ia hârtiile şi le cercetează atent. Zâmbeşte*) Nu doamnă, acestea sunt titluri de proprietate.
BĂTRÂNA: Altele nu am. Bărbatul meu se ocupă de arhiva familiei. (*Îl caută cu privirea pe scaun, după care îl descoperă întins pe podea. Către Bătrân.*) Mai avem noi pe undeva alte documente? (*Bătrânul nu răspunde.*) Ridică-te! Vrei să răceşti?
BĂTRÂNUL (*De jos*): Femeie, eu nu zac. Eu execut un ordin.
BĂTRÂNA: Ridică-te! Ridică-te! Doamne, ce face bătrânețea din oameni!
BĂTRÂNUL: Nu mă pot ridica la comanda ta. Prin glasul tău nu răzbate autoritatea publică locală.
HOȚUL: Domnule sergent! Ordonați-i să se ridice! Jos trage curentul.
SERGENTUL (*Către Bătrân*): Pe loc repaus! (*Bătrânul se ridică şi se îndreaptă, împleticindu-se către scaunul său. Se adresează Bătrânei.*)
BĂTRÂNUL: Tu vorbeai de arhivă. Care arhivă? Nu ştii că am ars-o, când a fost ger, iarna trecută? (*Se uită spre Dulap, dar acesta nu mai reacționează.*)
BĂTRÂNA: Iarna trecută?

BĂTRÂNUL (*Cu voce puternică, privind spre Dulap*): Iarna trecută! (*Toată lumea este cu ochii pe Dulap, dar acesta rămâne pasiv*.)
HOȚUL: Formidabil! Dulapul! Ați văzut că s-a liniştit?
BĂTRÂNA: Se teme de poliție.
SERGENTUL: Domnilor, lucrurile încep să se limpezească. Înțeleg că nu vi s-au eliberat certificate de deces.
BĂTRÂNUL: Nu, domnule!
SERGENTUL: Înseamnă că sunteți vii. Dar trebuie să dați o declarație scrisă.
HOȚUL: De ce atâtea formalități?
SERGENTUL: Statul se interesează de soarta cetățenilor săi. (*Către cei doi Bătrâni*.) Aveți hârtie?
BĂTRÂNUL: Avem un ziar.
SERGENTUL: Să vă dau eu o coală. (*Scoate din geanta sa o coală de hârtie şi o întinde Bătrânului. Bătrânul ia coala şi scoate din buzunarul hainei un stilou*). Aşa… Scrieți: Subsemnații…puncte, puncte,…Ați scris?
BĂTRÂNUL: Am scris.
SERGENTUL: Vă rog să citiți.
BĂTRÂNUL (*Citeşte cu multă greutate*): Subsemnații puncte, puncte…
SERGENTUL: E bine. Mai departe. Scrieți…De bună voie şi nesiliți de nimeni… (*Bătrânul scrie*.) în prezența organului…(*Pauză*.)…de ordine…declarăm pe propria noastră răspundere că…suntem în viață. Punct. Ba nu, virgulă.
BĂTRÂNA: Hotărâți-vă, domnule sergent! Punct sau virgulă?
SERGENTUL: Punct şi virgulă. Ați scris?
BĂTRÂNUL: Am scris, domnule. (*Citeşte cu oarecare dificultate*.): Punct şi vir-gu-lă…
SERGENTUL: Scrieți mai departe: fapt pentru care…solicităm reînscrierea în cartea… de imobil. Aşa! Foarte bine. Acum semnați.
BĂTRÂNUL: Să nu scriu şi ("*Luptăm pentru pace*"?)
SERGENTUL: Nu! Astăzi nu se mai scrie aşa ceva.
BĂTRÂNA: Prin urmare, astăzi nu mai luptă nimeni pentru pace?
SERGENTUL: Luptăm, doamnă! Luptăm. Dar nu mai scriem aşa pe cereri.
HOȚUL: Eu, pe cererile mele închei prin formula "Onoare muncii".
SERGENTUL: Nici asta nu se mai foloseşte. E depăşită. Ce onoare? Ce muncă, prietene? Semnați-vă şi puneți data. (*Bătrânul scrie, după care întinde adeverința Sergentului. Acesta o studiază cu atenție, nemulțumit*.) Bine, dar nu se vede nimic!
BĂTRÂNUL: Stiloul e de vină. N-are cerneală. I-am scos cerneala să nu păteze.
SERGENTUL (*Pune hârtia într-un dosar, pe care îl introduce în geantă*): În sfârşit! Sper să nu obiecteze superiorii mei. Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi retrage.
HOȚUL (*Fără vlagă*): Domnule sergent, meseria mea nu mai are viitor. Vă rog să mă arestați.
SERGENTUL: Ți-am spus că…
HOȚUL: Nu mă lăsați, domnule! Sunt terminat. Mărturisesc totul. Am furat, am spart, am tâlhărit. Astăzi nu mai pot. Nu mai rentează. Cred că tot ce se putea fura a fost furat de alții mai sprinteni. Arestați-mă!
SERGENTUL: Prietene, eşti tare cicălitor. Ți-am spus că sunt de la Evidența Populației. Aş putea cel mult să te amendez, dacă nu ai viza de flotant pe buletin. Buletin de identitate ai?
HOȚUL: Am mai multe.
BĂTRÂNUL: Arestați-l, domnule sergent. E un băiat de nădejde.
SERGENTUL: Nu pot, oameni buni, puşcăriile sunt pline.

BĂTRÂNA: E absolvent de Jilava.
HOȚUL: Ba o să mă arestați. O să vă oblig să o faceți. (*Scoate pistolul.*) Nu puteți să mă lăsați pe drumuri. Şi eu sunt cetățean. Şi eu am plătit impozite. Atenție! E un pistol adevărat.
SERGENTUL: Ştiu. Am şi eu unul.
HOȚUL (*Disperat*): Pot să apăs pe trăgaci. În disperare, sunt capabil de orice.
SERGENTUL: Nu te mai juca cu arma neasigurată. Dacă mă împuşti, chiar că te arestez.
HOȚUL: Nu, nu vreau să vă împuşc. Aş dori să fiu ridicat pentru deținere ilegală de armă.
SERGENTUL: N-am văzut niciodată o persoană atât de insistentă. Infracțiunea dumitale ține de secția judiciară. Şi apoi, avem instrucțiuni să nu mai arestăm pe oricine.
BĂTRÂNUL: Foarte bine. Foarte bine.
SERGENTUL: La puşcărie se mănâncă de trei ori pe zi. De aceea sunt atâtea solicitări. Se mănâncă mai bine ca în libertate.
BĂTRÂNA: Mai bine ca în libertate?
SERGENTUL: Hoții trebuiesc bine hrăniți. Numai aşa le vine mintea la cap.
HOȚUL: Sunt un om terminat. Ce mă sfătuiți să fac?
SERGENTUL: În locul dumitale m-aş arunca în mare.
HOȚUL: Degeaba. Ştiu să înot.
SERGENTUL: Spânzură-te! Sau înscrie-te la un centru de plasare a şomerilor.
BĂTRÂNUL: E vreo deosebire?
SERGENTUL (*Către Bătrân*): Greşeşti, domnule! În ştreang, moartea este fulgerătoare. Un şomer moare mult mai încet.
BĂTRÂNA: Atunci, luați-l! Predați-l celor de la Forțele de muncă.
SERGENTUL: La Forțele de muncă se poate duce şi singur. Eu trebuie să mă întorc la treburile mele. La revedere!
BĂTRÂNUL: Bună ziua! (*Sergentul iese.*)
HOȚUL: E îngrozitor. Nu sunt apt nici măcar pentru puşcărie.
BĂTRÂNA: Păstrează-ți, omule, curajul!
BĂTRÂNUL: Nu te pierde cu firea!
BĂTRÂNA: Dacă am mai fi tineri, te-am înfia.
HOȚUL: Mulțumesc, sunteți tare drăguți. Cariera mea s-a încheiat. (*Se îndreaptă abătut spre Bătrână, căreia îi sărută mâna, iar pe Bătrân îl îmbrățişează.*) Rămâneți cu bine! (*Se îndreaptă spre uşă.*)
BĂTRÂNUL: Încearcă să treci pe la oficiul de plasare!
HOȚUL (*Se întoarce şi lasă pistolul pe masă*): Păstrați această mică suvenire!
BĂTRÂNA: Eşti un om adevărat. Îți mulțumim!
BĂTRÂNUL: S-ar putea să ne prindă bine. În curând vor veni după impozite.
HOȚUL: M-am simțit aici ca la mine acasă.(*Se opreşte în uşa de la intrare, le aruncă celor doi bătrâni o privire tristă, îşi scoate masca. Iese.*)

Scena 6

(***Acelaşi decor. În scenă, Bătrânul şi Bătrâna*.**)

BĂTRÂNUL: Au plecat cu toții. Am rămas doar noi doi.
BĂTRÂNA: Hoțul acesta este un om foarte cumsecade.
BĂTRÂNUL: Acuma s-a ratat. S-a dus să îngroaşe rândurile oamenilor cinstiți.
BĂTRÂNA: Mai rar se poate să te prade unul ca el. (*Căscând*.) Cine ştie cine va mai veni pe la noi.
BĂTRÂNUL:: Nu-ți fă astfel de griji. Statul se interesează mereu de noi. Mereu ne trimite câte o solie.
BĂTRÂNA: Statul de drept urcă mereu, în cămăruța noastră.
BĂTRÂNUL (*Pune pistolul de-o parte, pe masă*): Foarte curând vor veni după taxe şi impozite. (*Ia ziarul*): Ia să vedem ce mai scriu ziarele…
BĂTRÂNA: Pe acela l-ai mai citit.
BĂTRÂNUL: Altul n-am.
BĂTRÂNA: Poate că se îndură şi ne vor aduce pensia.
BĂTRÂNUL: Sunt un om nevoiaş. Dacă aş fi miliardar, mi-aş cumpăra în fiecare zi câte un ziar.
BĂTRÂNA: Citeşte, citeşte. Între timp eu îți voi termina ciorapul. (*Croşetează.*)
BĂTRÂNUL(*Citeşte ziarul, cu oarecare greutate*): Buletin meteorologic…Starea vremurilor…După ploaia de pro-mi-si-uni elec-torale, din cauza unui front…
BĂTRÂNA: Unui ce?
BĂTRÂNUL: Lasă-mă să citesc până la capăt şi vei afla. (*Citeşte*.) Din cauza unui front atmos-fe-ric, cotele apelor râurilor au crescut simțitor şi o-da-tă cu ele a crescut şi nivelul de trai…
BĂTRÂNA: Dacă va mai creşte, va fi jale. Vor fi inundații.
BĂTRÂNUL: Nu mi-e teamă. Pe timp de inundații intră la apă oamenii de jos. Noi, cei de la mansarde, nu pățim nimic. Noi suntem fruntea țării.
BĂTRÂNA: Crezi că ne scufundăm?
BĂTRÂNUL: Poporul acesta nu s-a scufundat niciodată. În schimb, totdeauna a avut încălțările ude.
BĂTRÂNA: Ai aflat că a murit vecinul de la parter?
BĂTRÂNUL: Da, era prietenul meu cel mai bun.
BĂTRÂNA: De ce nu te-ai dus la înmormântarea lui?
BĂTRÂNUL: Da, ce, el a fost la înmormântarea mea?
BĂTRÂNA (*Se uită la el, surprinsă*): Tu trăieşti.
BĂTRÂNUL: Chestiunea aceasta este discutabilă.
BĂTRÂNA: Văd că te-au pus pe gânduri cei de la administrație.
BĂTRÂNUL: Nu, dragă! Pur şi simplu, mi-e dor de moarte.
BĂTRÂNA: Doamne, mă uimeşti! Cum poate să-ți fie dor de aşa ceva?
BĂTRÂNUL: Vorbesc serios. În viața fiecărui om vine o iarnă. (*Trage cu ochiul la Dulap*.) Vine o iarnă…
BĂTRÂNA (*Arată spre Dulap*): Vorbeşte mai încet. Iar vreți să vă sfădiți?

BĂTRÂNUL (*Se ridică şi se îndreaptă calm spre Dulap*): Draga mea, vara noastră a apus. Orice vară se termină printr-un vis de iarnă. Simt rugina pe mine, ca pe o crustă grea. Mă simt ca un copac desfrunzit, abandonat în mijlocul iernii…iernii… iernii…
BĂTRÂNA: Vorbeşti atât de frumos! Nu mă aşteptam la atâta poezie din partea ta. A amuțit până şi dulapul.
BĂTRÂNUL: Fiorul morții stoarce din oameni ultimii stropi de poezie.
BĂTRÂNA: Ceva s-a întâmplat cu dulapul. (*Bătrânul se apropie de Dulap, îl pipăie, îi încearcă uşa*.)
BĂTRÂNUL: A obosit. Cred că l-a răpus adevărul cel crud. (*Îşi lipeşte urechea de uşa lui*.)
BĂTRÂNA: Se aude ceva?
BĂTRÂNUL: Nimic. Numai chemarea pământului. E târziu.
BĂTRÂNA (*Speriată*): Vrei să spui că dulapul s-a dus?
BĂTRÂNUL: E târziu. Viața noastră a trecut. Şi a lui, de asemenea. Cât o fi ceasul?
BĂTRÂNA (*Se uită la pendula din perete*): E patru şi un sfert.
BĂTRÂNUL: Patru şi un sfert? Tot patru şi un sfert. Ce greu trece timpul la bătrânețe!
BĂTRÂNA: Oare chiar suntem bătrâni?
BĂTRÂNUL: Suntem bătrâni, dragă. Tu nu vezi că a început să ne moară mobila?
BĂTRÂNA (*Uitându-se spre Dulap*): Tu chiar crezi că a murit?
BĂTRÂNUL: S-a dus.
BĂTRÂNA (*Cu ochii în lacrimi*): Sfinte Hristoase! În ce o să ne ținem de acum încolo hainele?
BĂTRÂNUL: E târziu. Trebuie să mă duc…
BĂTRÂNA: Unde să te duci cu o singură cismă?
BĂTRÂNUL: Mă gândeam la lumea cealaltă. Lumea de dincolo de mormânt.
BĂTRÂNA: Pentru a ajunge dincolo de mormânt, trebuie ca cineva să te înmormânteze în prealabil.
BĂTRÂNUL: Nu rămân eu pe-afară. Mă înmormântează ei.
BĂTRÂNA (*Începe iar să croşeteze*): Care ei?
BĂTRÂNUL: Ştiu eu? Biserica, Sanepidul, tovarăşii de idei… Aş vrea să mă spovedesc. Vreau ca cerul să-mi ştie păcatele…
BĂTRÂNA (*Lucidă*): Lasă că cerul e bine informat.
BĂTRÂNUL: Simt că mi s-au tocit simțurile. Oare noi trăim cu adevărat?
BĂTRÂNA: Fireşte. Am dat şi o declarație în acest sens.
BĂTRÂNUL: Vreau să mor!
BĂTRÂNA: Linişteşte-te! Mâine sigur vine pensia.
BĂTRÂNUL: Vreau să mor!
BĂTRÂNA: Tocmai acum, când ne-au promis protecție socială?
BĂTRÂNUL: Viața aceasta este un vis. Cum să te trezeşti din vis, fără să cazi pradă regretelor? Cum să pui capăt acestui vis de iarnă? (*Priveşte spre Dulap*.) Uită-te la acest dulap. Avea şi el visul lui de lemn. Visa şi el, chiar dacă era făcut din scânduri şi cuie. M-am certat de multe ori cu el pentru că era dificil şi incomod, ca orice visător. Visa la tinerețea lui, la pădurea care l-a crescut, la vântul care l-a legănat. Acuma, visul lui s-a terminat.
BĂTRÂNA: Bine, dar noi trăim.
BĂTRÂNUL: E târziu. Mai avem sevă în câteva frunze, dar putregaiul e biruitor. (*Ia pistolul în mână*.) Eu nu mai vreau să visez. (*Îşi duce pistolul la tâmplă*.) Adio, vis amăgitor!

BĂTRÂNA: Stai măcar să-ți termin ciorapul.
BĂTRÂNUL: La ce bun?
BĂTRÂNA: Nici pe lumea cealaltă nu te poți duce îmbrăcat oricum.
BĂTRÂNUL: Mai ai mult?
BĂTRÂNA (*Croşetează de zor*): Două, trei rânduri.
BĂTRÂNUL: E târziu. Nu mai pot aştepta. Pământul mă cheamă. (*Îşi potriveşte iar pistolul la tâmplă.*) Ciorapii, mi-i aduci tu.
BĂTRÂNA: A nu, asta nu! Dacă plecăm, fiecare să-şi ducă bagajele.
BĂTRÂNUL: Atenție! Apăs pe trăgaci.
BĂTRÂNA: Vrei să trezeşti vecinii?
BĂTRÂNUL: Tu crezi că s-au culcat?
BĂTRÂNA: Desigur. E iarnă. Toată lumea doarme şi visează (*Se aude ciripitul rândunelelor.*)
BĂTRÂNUL: Auzi? Păsărelele acelea proaste vin iar să mă amăgească. Dar e târziu. Rămâi cu bine!
BĂTRÂNA (*Cu autoritate*): Vino-ți în fire, omule! Nu poți pleca înainte de venirea pensiei. Tu nu ştii cât costă azi o înmormântare?
BĂTRÂNUL: Ohoo! Dacă trebuie să aştept până ce îmi vine pensia ajung nemuritor.
BĂTRÂNA: Treaba ta. Ciorapul drept e gata. Dar să ştii că nu-mi place modul acesta de a ieşi din scenă. (*Aruncă pe masă croşetele.*)
BĂTRÂNUL: Adio! Ne vom întâlni în sala de aşteptare a Raiului. (*Apasă pe trăgaci, dar pistolul nu percutează. Mai apasă de două ori, fără nici un rezultat.*)
BĂTRÂNA: Ei, te simți mai bine?
BĂTRÂNUL: N-am reuşit. (*Mai vesel.*) Ştiam eu că nu se moare aşa uşor.
BĂTRÂNA: Sunt mândră de tine. N-am bănuit că ai atâta curaj.
BĂTRÂNUL: Nu e suficient să ai curaj. Trebuie să ai şi gloanțe.
BĂTRÂNA: Ai sânge rece!
BĂTRÂNUL: Nu numai sângele. Tot sunt rece, din cap până-n picioare. Simt o moleşeală în trup. (*Bătrâna se apropie de el cu tandrețe. Îi mângâie fruntea.*)
BĂTRÂNA: O, Doamne, într-adevăr eşti rece! (*Îl mângâie cu dragoste.*)
BĂTRÂNUL: Vezi că se uită lumea la noi. (*Priveşte spre sală.*)
BĂTRÂNA: Ți-e frig.
BĂTRÂNUL (*Se lasă în genunchi. Bătrâna se aşează lângă el*): Fă-mi, te rog, un ceai fierbinte.
BĂTRÂNA: Nu avem zahăr. Mai aşteaptă puțin.
BĂTRÂNUL (*Se lasă într-o rână. Bătrâna se aşează lângă el şi îi ține capul în poală*): Aud cum cântă nişte păsări care nu există. Acesta e sfârşitul.
BĂTRÂNA (*Îi mângâie fruntea*): Mai aşteaptă!
BĂTRÂNUL: De când mă ştiu, trăiesc în aşteptare. Pe cine să aştept?
BĂTRÂNA: Cineva trebuie să apară. Nu ştiu cine. Statul prea milostiv trebuie să trimită pe cineva.
BĂTRÂNUL (*În delir*): Ah, plutesc…Zbor! În sfârşit, zbor…Iată-mă ajuns într-o mare grădină. Totul e verde. Totul e numai farmec şi cântec…Acesta e Paradisul.
BĂTRÂNA: Paradisul? Eşti sigur?
BĂTRÂNUL (*Conştient*): Sunt sigur, dragă. Văd un înger postat la intrarea principală.
BĂTRÂNA: Un înger?
BĂTRÂNUL: Înger adevărat. Îi văd epoleții înaripați. Iată-i…Se apropie de mine…
BĂTRÂNA: Te îmbrățişează?
BĂTRÂNUL: Nu…Îmi cere actele le control.

BĂTRÂNA: Nu te-a îmbrățişat?
BĂTRÂNUL (*În delir*): Dar cine sunt eu să mă îmbrățişeze îngerii? Şeful statului?
BĂTRÂNA (*Mângâindu-i fruntea*): Ți-a primit actele?
BĂTRÂNUL: Da. Le-a luat şi a plecat…Mi-a spus să vin poimâine. Mi-a spus să aştept şi să dorm. Doamne, ce cald şi ce plăcut e aici! Ăştia au rezolvat problema încălzirii. Şi păsările cântă atât de frumos. Ah, mi-e somn…Simt cum somnul mi se prelinge pe gene. Noapte bună!
BĂTRÂNA (*Cu ochii în lacrimi*): Noapte bună!
BĂTRÂNUL: Ah, era să uit…Testamentul…Vezi că e în cutia ceasului…Adio… (*Bătrânul moare. Bătrâna îi ține capul în poală. Plânge*.)
BĂTRÂNA: Adio! (*Plânge discret.*) Visul lui s-a terminat, acuma doarme, întins pe un covor din iarbă verde, în mijlocul unui câmp cu flori, străjuit de arbori plăcuți la vedere. (*Îi aşează capul cu pioşenie şi respect. Se ridică*.) Acum doarme şi un stol de îngeri îi cântă…
BĂTRÂNUL (*Fără să se mişte*): Lasă discursurile! Aprinde o lumânare!
BĂTRÂNA (*Autoritară*): Ai răbdare! (*Îşi continuă cu tristețe discursul*). Acuma doarme şi un stol de îngeri îi cântă din harfe. (*Deschide sertarul din care scoate o lumânare pe care o aşează în carafa de apă de pe masă*.) A fost un om cinstit. Sunt sigură că va fi primit în Rai. (*Se îndreaptă spre ceasornicul din perete, îi deschide cutia şi scoate testamentul*) A fost un om drept…Şi-a făcut testamentul, deşi nu lasă nimic material în urma lui…(*Bătrâna se întoarce cu testamentul la masă, ia carafa cu lumânarea, după care se apropie de corpul Bătrânului, lângă care îngenunchează. Aşează carafa cu lumânarea la capul mortului. Aprinde lumânarea*.) Va ajunge în Rai…Numai să nu-i respingă dosarul. Dacă îi lipseşte vreo semnătură…Şi acum, vă citesc din testamentul său. (*Despătureşte testamentul şi îl citeşte*.) Săracia mea absolută, nimicul meu incomensurabil să se împartă în mod egal între toate ființele şi lucrurile acestei planete. (*Bătrâna pune testamentul lângă trupul Bătrânului*.) Acesta e mai mult decât un testament. Este un veritabil manifest comunist. Ce sublim este să împarți nimicul în părți egale! (*Se iută la Bătrân*.) Dacă el doarme, voi dormi şi eu. Nişte nori grei de somn învăluie odaia. (*Se întinde alături de Bătrân*.) Simt mirosul parfumat al grădinii. Oare visez? Aşa să se încheie un vis de iarnă? Iată-mă în marea grădină. (*Delirează*.) În jurul meu, o mulțime de îngeri, cu aripile strânse. (*Se aude soneria de la intrare*.) Unul din îngeri sună dintr-un clopoțel de argint. E un înger frumos…(*Se aude iar soneria de la intrare. Se aude un glas:Poştaaa!*) Îngerul îmi face semn să vin. Cred că e Gavril…Îngerul veştilor bune şi foarte bune…(*Sună iar soneria de la intrare. O voce: Poştaaa! V-am adus pensia!*) Îngerul mă cheamă cu clopoțelul său sfânt. Îl urmez. Visul absurd al vieții s-a terminat. Rămâneți cu bine, ființe şi lucruri! Am plecat. Mă cheamă îngerii cu clopoțeii lor de argint…(*Bătrâna se prăbuşeşte moartă alături de Bătrân. Se aude iar soneria de la intrare*.)

(CORTINA)